

Jak świętość przeobraża świat

„Jak świętość przeobraża świat. Najwyższa forma humanizmu” — artykuł kardynała Angelo Amato opublikowany w L'Osservatore Romano 29 kwietnia 2021 roku. Artykuł przedstawia książkę „En cualquier circunstancia. La intercesión del beato Álvaro del Portillo” [W każdych okolicznościach. Wstawiennictwo bł. Álvaro del Portillo] ks. Francesco Russo, opublikowaną ostatnio w języku włoskim.

10-05-2021

Prezentacja książki ***En cualquier circunstancia. La intercesión del beato Álvaro del Portillo*** przez kardynała Angelo Amato S.D.B., Prefekta (obecnie emerytowanego) Kongregacji do Spraw Świętych, opublikowana w L'Osservatore Romano (29 kwietnia 2021 r.).

Świętość to cel Kościoła. Co więcej, moglibyśmy powiedzieć, że świętość to najbardziej autentyczny cel całej ludzkiej drogi. Świętość to najwyższa forma humanizmu. Jest tak dlatego, że święty to człowiek spełniony. To człowiek, którego plan życia jest zbieżny z planem Boga.

Kościół — komunია wiary, nadziei i miłości — świadczy o miłości Boga do

świata i w swojej historii jest
znakiem i narzędziem uświęcenia
dla wszystkich narodów. Święci to
osoby, które w wyraźny i
sprawdzalny sposób stają się
konkretyzacją wspomnianej
perspektywy.

To święci są *nasionami nowości*
rozzucanymi w brzdach historii.
To osoby, które w pełni osiągnęły
doskonałość miłości i dlatego są w
stanie oświecić umysł kobiet i
mężczyzn wszystkich czasów,
rozpalać w nich na nowo wiarę,
inicjować i podtrzymywać hojne
impulsy w celu przezwyciężenia
paraliżującej przeciętności, odnawiać
relacje interpersonalne w prawdzie i
sprawiedliwości po to, żeby nikt nie
czuł się zepchnięty na margines i
pokonany rozpaczą i bólem.

Święci to *wierni, niezłomni i*
wiarygodni świadkowie miłości, która
przeobraża świat w świetle

tajemnicy paschalnej. W wydarzeniach z ich życia odzwierciedlają się najwyższe wewnętrzne wartości, uczucia, ideały i wybory, które inspirują ich życie i dzieło i towarzyszą mu. Ponad wszystko poszukują we wszystkich sytuacjach chwały Boga i szczerej miłości bliźniego, pełnej delikatności.

Głęboko osadzeni w swoim środowisku i w swoim czasie, wyrażają charakter i najwznioślejsze cechy swojego narodu, zamieniając się w praktyce w jego „dokument tożsamości”, mimo że zasięg ich oddziaływania daleko przekracza granice geograficzne i czasowe ich ziemskiego bytowania. To najwięksi synowie danej ziemi, przykładowe postaci skupiające najlepsze talenty swojego ludu. Narody o starożytnej tradycji chrześcijańskiej zawsze będą mogły uciekać się do pamięci o świętych jako dopłodnego dziedzictwa duchowego i

kulturowego, żeby nadal budować swoją przyszłość, odpowiadając na nowe wymagania i perspektywy w myśleniu i w praktyce. Jednak również te narody, które niedawno włączyły się do dobroczyнного prądu ewangelizacji odnajdą w nich „korzenie” — doświadczenie, w którym można się zakotwiczyć i które może służyć do rozwoju.

Jako głosiciele i realizatorzy uniwersalnych wartości święci stają przed nami jako pośrednicy w budowaniu pokoju, w poświęceniu na rzecz solidarności i pomocy osobom najbardziej potrzebującym, w opiece nad życiem we wszystkich jego fazach, w trosce o stworzenie, w obronie sumienia, w wolności religijnej — podstawie i fundamencie wszystkich wolności.

Są namiętnymi poszukiwaczami prawdy. To właśnie jest najgłębsza wartość kultury i święci są

pierwszymi i najbardziej wiarygodnymi „animatorami kultury”. Uczą nas stylu posłuszeństwa prawdzie i hojnego wysiłku w służbie wizji życia w pełni szanującej ludzką godność.

Nadzwyczajni *promotorzy odnowy* w Kościele i w społeczeństwie. Jest wiele środowisk, w których poprzez ich przykład i nauczanie została nakreślona droga, którą można pokonać z odnowioną siłą. Również dzisiaj Kościół, jak zawsze w swojej historii, jest powołany do odnowy, żeby móc coraz lepiej odpowiadać na oczekiwania Pana.

Idąc w ślady świętych, społeczność chrześcijańska i każdy wierzący mogą podjąć w odpowiedzialny i radosny sposób nową ewangelizację i pracować z nowym entuzjazmem w służbie dobra. Pasterze Kościoła mogą przeżywać swoją posługę z gorliwością i pokorą, wychowując

Lud Boży w świętości ewangelicznej. Zakonnicy mogą wzrastać w wierności swojemu powołaniu i, podążając za radami ewangelicznymi, potwierdzać centralne miejsce Boga i prymat nadprzyrodzoności w życiu każdego człowieka. Dialog między kulturami może rozwijać się w duchu szczerego przyjmowania i wzajemnego szacunku i przynosić trwałe owoce w poszukiwaniu pokoju i braterstwa między narodami.

«Stróžu, która to godzina nocy?», woła prorok Izajasz, największy poeta Izraela (por. *Iz* 21, 11).

Czy ta noc minęła?

Tak wiele znaków na horyzoncie mówi nam, że noc na szczęście już minęła.

Jednakże bardzo wiele innych niepokojących sygnałów ostrzega nas, że droga do *humanizacji człowieka* jest jeszcze długa i przesiąknięta łzami. Barbarzyństwo znajduje się jeszcze pośród nas i dzisiaj, tak samo jak wczoraj, stroi się w szaty obłudy i nietolerancji.

Wciąż potrzebujemy „stróżów”: świętych niewiast i świętych mężów.

Szczęśliwie prorok zachęca nas raz jeszcze: «Twoi strażnicy podnoszą głos», dodaje Izajasz (52, 8), «przez cały dzień i całą noc nigdy nie zamilkną» (62, 6).

To pocieszająca wizja prorocka: Pan nigdy nie pozwoli, żeby zabrakło świętych Kościołowi i światu.

Ta książka to jeden z elementów mozaiki.

Mozaiki, która zaświadcza, że obietnica proroka wciąż się spełnia.

Angelo Kard. Amato

Prefekt

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/article/jak-
swietosc-przeobraza-swiat/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/jak-swietosc-przeobraza-swiat/) (05-08-2025)